

Demokratíið til fals!

Har demokratið er til fals, ella hvussu ein reindyrkaður opportunistur heldur, at ongin lesur tað hann fyrr hevur skrivað.

Óli Breckmann fer í Dagblaðnum 16. apríl í hernað fyrri at bera í botnflaka avgerð landskúlaráðsins viðvíkjandi setan av námsfulltrúa. Sær sjálvum líkur so fær hann bent øllum tjakinum tann vegin, at tað bert snýr seg um, hvørt ið javnaðarflokkurin ella tjóðveldisflokkurin skulu hava störv á landskúlafyririsingini, meðan tjakið snúði seg um, ta løgna avgerð, ið landskúlaráðið hevði tikið, har bert varð hugt eftir persónligum kennskap og flokkslíti. Men nú kemur Óli sum ketta upp úr høvdatrogi og vil gera tað til (tað visti ongin frammanundan) at einasta orsøkin til, at ongir aðrir umskjarar vórðu innstillandi enn tjóðveldismenn, var at hinir vóru javnaðarhugaðir, tað visti ongin frammanundan og minst av øllum munnu umskjararnir vita av, at teir eru javnaðarhugaðir ella limir í javnaðarflokkinum, men tað veit so Óli, hvær hann so hevur tað frá. Mær vitandi var ein umskjarin skipaður sambandsmaður og varaskúlastjóri við ein av størstu skólum okkara. Men í hugaheiminum hjá Óla er hesin sjálvsagt eisini tað versta ið Óli veit, sosialistur, tí hvat sigur hann ikki um sambandsflokk (Dagblaðið 11. august 1982): ««Revers-ið»» á Sambandinum man vera tað, at flokkurin á ranguni er bert ein Javnaðarflokkur, hóast teir lást vera ein borgarligur flokkur á rættuni. Rangan hevur sin týðning, tá virði ið í plagginum skal metast.» Soleiðis, út til høgri við sambandsflokkinum, nur behendigheit keina hexerei. Annar umskjari hevur verið blaðmaður á 14. september og spiltur út av Óla fyrr, hvørja politiska áskoðan hinir umskjararnir hava er neyv-an almennakunnug og viðkemur heldur ikki hesi sök.

Men her fær Óli beinanvegin gjørt tað, sum al-samt gerst meira vanligt í føroyskum blaðheimi og innan politikk, fært tú ikki sett fólk í ein politisk-an bás, so gert tú sjálvur ein til teirra. Hugfloðið fer ikki so vitt at til ber at hugsa sær, at tað eru fólk til uttan partapolitiskt til-

knýti. Óli er so dyggiliga við til at grava undan demokrati okkara, tá hann ófyrirvarin avdúkar, at sambært avmarkaðu demokratifatan hansara, so er mest umráðandi hønnpolitiska lit ið fólk hava, tá ið tey verða sett í starv. At flestu føroyingar ikki eru skipaðir í ein politiskan flokk og tí sambært ódemokratisku hugsanina hjá Óla ikki kunnu vænta sær nakað starv, tað leggur Óli sektina á, bara hann sættir sær og sinum. Hvar fór frisinndi nú? Hetta frisinndi má vera avmarkað til tey fáu.

Meira álvarssamt er tað, at landskúlaráðið er við til at minka um virðingina fyri demokratisku samfelagsskipan okkara, tá ið øll nú vita, at avgerðir teirra eru bornar av politiskari ráðaleggjng og ikki sakligari dygd. Í veruleikanum roynir Óli í grein síni, at grava veit í Landsstýrinum millum tjóðveldisflokk og javnaðarflokk, við at reka framundir, at tað eru javnaðarmenn, ið vilja seta síni fólk í starv, hetta bara tí, at eitt lesarabráv av tilvild hevur staðið í Sosialinum (tað stóð nú eisini í Dimmalætting). Hvat nú um hetta lesarabráv hevði staðið í Suðuroyartíðindum ella Norðlýsinum? Var tað so tí at ein suðringur ella norðingur skuldi hava starv? Hugsunarhátturin hjá Óla er ikki sørt einfaldur og kolluttur, í hansara verð er alt hvitt ella svart, har eru ongi litbrigdi.

Óli ger mikið hóvasták úr, hvussu breitt landskúlaráðið er samansett, henda breidd er nú ongin borgin fyri dygd, tvørtur imóti tykist tað avbera einspæla og trongskygt. Men man sanna frageiðing uppá hetta nesið frá Óla ikki vera, at fólkaflokkumboðið í landskúlaráðnum hevur verið við í tí meirluta, ið hevur gjørt hesa innstilling?

Satt at siga, visti eg ikki, at fólkaflokkurin enn satt í landsstýrinum, so vitt eg havi skilt, verður hann hildin uttan fyri ávirkan, tí at hann ikki er borðbærur, loðið at hann nú skal sita við tillikari ávirkan í landskúlaráðnum.

Tað er ikki sørt kávaletti, tá ið Óli nú, næstan, fer at rósa tjóðveldisflokkinum og teimum, ið har eru limir. Mest vanligu heitið fyri tjóðveldisfólk hevur hjá Óla verið »tjóðveldissosialistar«, tað er ikki eiti á sum vit hava nógv var sosialistar her á landi, javnaðar, tjóðveld-

is, sambands og sum øllum kunnugt so eru kristiligi fólkaflokkurin og sjálvstýrisflokkurin, sambært Óla, eitt slag av duldu sosialistum, loðið, at hetta land ikki langt síðani er vorðið eitt fólkalyðveldi. Men aftur til tjóðveldisflokk. Hvat heldur Óli um tey fólk sum menna henda flokk?

(Dagblaðið 17. oktober 1980):

Nú fara heilablásandi trummurnar hjá Tjóðveldisflokkinum aftur at dynja um landið...

Sambandið millum figgarligt og politiskt sjálvbjargni hava tjóðveldismenn aldri skilt. Orsøkina finna vit í øðrum tættinum í málsetningi Tjóðveldisins í sosialistiska stevnumiðli floksins.

Aðraðni skrivur hann (Dagblaðið 2. desember 1981):

Stevnumiðlið hjá Tjóðveldinum er at seta á stovn ein »jarn- og betongstat« í Føroyum, stýrdur av fastlønnum akademiskum toppfigurum, sum áseta sær sjálvum og øllum øðrum løn eftir reint sosialistiskum reglum: Eg ein stóran, tú ein lítlan.

Ja, tjóðveldisfólk eru ikki bert sosialistar, tey eru tað sum verri er — hóast munurin ikki er stórur í avmarkaða hugaheiminum hjá Óla (Dagblaðið 9/10-1981):

So ætlar tjóðveldispresturin, tilskundaður av kommunismum á Fjrtunda, at bjóða reyðu bóðunum, eystan jarntjaldið frið...

Tað er ikki sørt hugvekjandi, at Óli nú, bert tí at ein fólkaflokkur vil tað, vil vera við til at seta á stovn »ein jarn- og betongstat« í Føroyum. Ella er tað veruliga so, at vit ikki skulu taka skrivningina hjá Óla í álvara. Er alt bert eitt spæl fyri gallarinum har maktgrindin og opportunistan altið sigir á teimum hálovaðu prinsippunum?

Um Óli veruliga meinar tað hann skrivur, so er loðið at hesir »tjóðveldissosialistar« bráðliga eru vorðir vinmenn hansara.

Nú vita vit sjálvandi øll somul, at øll hesi brot frá skrivningi hjá Óla bert eru heilaspunar og at tjóðveldisflokkurin er heilt ódrvisi flokkur enn Óli vil vera við. Flokkurin hevur eftir forminum roynt at vart demokratisku samfelagsskipan okkara, hevur loyvt sær, at havt sjónarmið, ið Óli, tí hann ikki er frisinnaður, ikki hevur kunnað góðtíkið, at loyvt var at hava í einum demokratiskum landi, tí skeldis-

Tað hevur eydnast Óla at benda øllum tjaki av leið. Hann nýtir eitt hvørt skrivandi høvi til at venda øllum á hevdid fyrri at orkymla lesaran, soleiðis at hann skal hava torferari at finna út av, hvat er rangt ella rætt.

orðini um flokk.

Brotini eru bert tikin við fyrri at visa, at Óli bert røkir síni egnu opportunistisku áhugamál. Prinsippir hevur hann ongi, tey eru ein býur í Sibiriu. Tjóðveldisfólk eiga at steðga á og spyrja seg sjálvi, hvat er nú á vási nú Óli er farin at rósa tjóðveldisfólk og ikki minst lærarum, her ruggar ikki alt rætt, oftani býr fals undir friðum skinni. Betri man verða onki rós at fáa enn at fáa tað frá Óla Breckmann, tí tað hesin fer at rósa, tá er skeivt at-borði. Ein samgonga millum svartasta afturhaldið í fólkaflokkinum og tjóðveldisflokk, men ikki verða tað ið styrkir um virðingina fyri tjóðveldisflokkinum og neyv-an man tað vera so heldur at nøkur samgonga er millum hesar.

Í grein síni roynir Óli eisini at rósa vanligu læraranum í Føroyum, hann hevur hug til at rógva uppundir, at innstilladu tjóðveldisfólkarnir helst hava roynst væl sum lærarar, at so er, hevur ongin ivast í, men at Óli nú fer at rósa tjóðveldisfólk og lærarum, má fáa okkum at steðga á eitt bil.

Tað eru guds børn ið batna, tað bert hetta brot-ið úr Dagblaðnum 1. mai 1981:

Millum Flipp-proletarar — teir andans barbarar — ei teljast eg vil. Sum seminaristur — sjálvsagt sosialistur — eg royni mitt skil: Fyri javna, fyri frælsi og brøðralag, fyri fjøldini stríðist hvønn verkadag.

Foreldrini tjentu eina rúgvu, og gentu at fostra meg, tey høvdu. Dekan fari í barnagarði »bevisgjørðist« eg. Pedagogar sum daddur, til eg HF-prógv tók,

eg livsvisdóm allan min nam gjøgnum bók.

Á lærðum háskúla fimm ár sum ein kúla, tað bleiv bert til øl. So læraravegin eg smoygdi mær smegin, har striddist við tøl, við mál, sálárfroði og háltvís praktikk, við samfelagsvísind og pedagogikk.

So læraraprógvið — tað gekk heldur tógvið — til endans eg fekk Grundlænen góð, er, í posa og sekk, ein trá eftir yvirið, kvøld-skúla við og nógv »reduktion«, men í sál ongan frið.

Ella hvussu við hesum (Dagblaðið 20. januar 1982):

(Yvirskrift: ROTTUR OG BØRN Í FUGLA-FIRÐI)

Ta uppfatan fáa vit, tá vit lesa Inger Hansen, uttan iva limur í pedagogisku prestastættini... ella Dagblaðið 28. april 1982:

Pedagogar, sum liva av skúlskap, hava ofta ilt við at siggja skúlaferkið í viðari viðfangi, í einum samfelagsligum sambandi.

Í lètuni hava vit ein pedagog, enntá fakfelagsleiðari fyri fylkingar, »torvur« av pedagogum, sum landsstýrsmann í skúlamála.

Hesi orindi og brot, lýsa av hugmóð og vanvirðing fyri vanligu læraranum, opportunisturin fornoktar seg ikki. Nú hann heldur seg hava gagn av tí, so fer hann at rósa vanligu læraranum og royna at seta split í lærarastættina, dátt man tað koma við, at hava fingið Óla til verndareingil og stokkuttur man tann hitin fara at verða.

At Óli í grein síni sigur

um innstilladu lærararnir í mun til hinar:

helst hava (lærararnir) roynst væl sum lærarar, tó at teir ikki sum javnaðarmenninir við roynd-um uttanlanda pynta seg við akademiskum fjarð-um.

er bert láturligt, ikki minst tá ið hugsað verður um, hvat ið hann annars hevur sagt um akademikarar og tjóðveldisflokk. Ikki minni láturligt verður tað, tá ið vit vita at Óli hevur fingið alla sína útbúgving uttanlands, pyntar hann seg so við lántum fjarðum. Ella er tað nú eitt brotsverk at hava verið uttan fyri eingjagardarnar?

Pynta seg við akademiskum fjarðum! Mær vitandi hava flestu av umskjarunum tikið læraraprógvið teirra í Føroyum, tað ber nú einaferð ikki til, at fáa viðariútbúgvingina í Føroyum. Tá ið Óli nú fær í rangastrúpan, at fólk eins og hann er útbúgvinn uttanlands og pynta seg við útlenskum fjarðum hvi gongur hann so ikki í húðaskom, knæbuksum og koti heldur enn hasum læntu fjarðum hann gongur í ella hvi er hann í heila tikið farin av landinum, tiansheldur hevur vitjað onnur lond, tá ið vit als onki kunnu læra aðra-staðni ella er tað bert Óli av 45.000 føroyingum, ið dugir at solda tað ið útlendskt er?

At enda bert. Sum ikki einaferð, so hevur tað eydnast Óla at benda øllum tjaki av leið, er tað veruliga so at nakar tekur hann í álvara, tiansheldur fylgir hansara ráðum?

Tað átti hetta landsstýrið at verið ov gott til.

HPT